

TERCSI MIHÁLY

ZAJLÓ

HANGZATOK

Tercsi Mihály

ZAJLÓ
HANGZATOK

A könyvet kiadta: Tercsi Mihály
Borítót tervezte: Istráb Erzsébet
A könyvet lektorálta: Tercsi Mihály

Kecskemét, 2011
Készítette: Istráb Erzsébet

Előszó

Tisztelt Olvasó!

Rezignáltan gondolkodom vissza az elmúlt húsz évre.

Vers- és kisprózaíróként átéltem életem leggyötrőbb időszakát; hazánk kifosztásának és megaláztatásának szörnyű folyamatát.

Mindezt nagyrészt az MSZP, az SZDSZ, majd az MDF szinte egy életre a „Tisztelt Házba” listán beválasztott képviselői tudták előidézni, saját érdekeiket álságosan képviselve.

Szomorúan, de egyben felháborodottan kellett végigkísérnem egy korábbi hős – és tehetséges nemzet maradvány népének önmagába való fordulását, szebb jövőjünkbe vetett hitük az „elit” által való beléjük fojtását.

A posztkommunisták és az un. neoliberálisok kifosztották, tönkretették az országot.

Morális, politikai és gazdasági válságba taszították a magyarságot. Nem részletezem, mivel most már minden magyar érzelmű honfitársam tisztában van a körülményekkel, a kialakult helyzettel. Azzal, hogy csalárd módon vezető helyzetbe került pártok – és a kormány tagjai gyanús körülmények között váltak gazdaggá.

- ZAJLÓ HANGZATOK -

Az egyszerű emberek sokaságától viszont un. „megszorító csomaggal” elveszik a legszüksége-sebbre valót is. Ez mindent elárul róluk.

Nekem nincs már bensőmet mardosó vágyam, végre kiegyensúlyozott vagyok.

Meditálva és csendesen szemlélődve várom, hogy beteljesítsem „küldetésemet”, reménykedve abban, hogy hazám pár évtized alatt igazi otthont tud nyújtani polgárainak.

Én, mindig hittem egy minden felett állóban,... bárhol bárhogyan is nevezzék.

Autodidakta módon való tanulásommal egyfajta gnosztikus kereszténységet hozva létre magamban. A többi, az csak számomra az emberek által vélt – és tudott akarat terméke.

Az Úr legyen velünk!

Kecskemét, 2009. április 11.

A szerző

Megjegyzés:

*A nagy brrr: után a lélekkel mi lesz?..
A fekete lyukon áthaladva a féregnyúlványon
át ér el a „spagetti hatás”...? Hacsak egy
aszteroida addig meg nem semmisíti a
Földet, vagy nem költözünk máshová.*

- TERCSE MIHÁLY -

Szenvedély

- átirat -

Mint egy éhezõn konok gyermek,
aki tejtõl duzzadó keblen szorongva csügg.
Úgy vágytam, kértem szíved, örökké szeretlek,
életem érted árad, értelme tóled függ.

Könny fájdalomától csillogó szem,
mely buggyan eszelõs vigyorral ingerelve,
egyre kísért égõ foltok rémeként engem,
odaülve ágyamhoz makacsul keresve.

Eltiport tetemek hantjain,
õsi fájdalmak szunnyadnak újuló jajjal.
Alszom én is hányódó századok gondjain,
ébredve talán bölcs, de emberi vigasszal.

Kecskemét, Szeged 1967.

Jövőtudatom

- átirat -

Ha majd csillagképed vetülete,
egy jelet – melyet a múlt rejtette –,
üzenetként a szívedbe vetít,
s hit reménye örökre üdvözít...
Akkor érint titkot génszellemed.
S mit számít a kín, el kell viselned!
Hisz tiéd lehet, mi még esztelen,
akár a térspirál, a végtelen.
A digitális ösvény elvezet,
de a tudás, nem csak sejt s szerkezet...
Mert az ember szubsztancia* s mi több
a földi fajok között a legfőbb.
Ki Istentől örökölt teremtést,
együttérzést, gyógyítást s törődést.
Mindenekelőtt azonban erőt,
mely dimenziók közt a ködmezőt
kozmosz élettérré tágítja.
S minden szem tükrének egy darabja,
csillanthat majd máz az emlékeknek
s esélyt a harmadik évezrednek.

Kecskemét, 1988

**szubsztancia: minden létező legbensőbb lényege, ami nem változik, és amelynek oka önmagában van.*

- TERCSI MIHÁLY -

Csillagok porából

- átirat -

Ha hozzád simulok s fürtjeidbe borzoló,
mindig úgy érzem, a kezem között pergetem
az életet...

A hókadó szálaiban fonódó,
áldó s félelemeimet görcseit oldó
melegséget.

...mert már rég tudom, hozzád tartozom.
Csendben megbúvok, mint benned szunnyadó
álmok.

S érlelőn – képeink vonzásában ölelőn –
megragadnak.

S mint égő Napnak, izzó magmamagnak
őrző angyalai s elemek hordozói
a tudatnak...

Szeretve s illúzióit teremtve.

Kecskemét, 1996

Mióta már?!

- átirat -

Óborba fojtánám mérgemet,...
de hol van az az érlelő nyár,
amitől izmunk izzott s remegett?

Érzéketlenség éke feszíti
már erjesztve a tőkék ízét,
s múltunkat szárítva deríti.

Hol van az a zamat, aroma,
az álomba ringató buké,
a lelket gyógyító karizma?

Bódítva gondolat erejét,
támaszt új eszmét. Szomjúhozva
szippantja el mítoszunk hitét.

Kecskemét, 1998

Arctalanul

- átirat -

Mióta terjed s meddig kísérhet?
Koboldok árnyaiként kísérthet?
Felsüvölt rettenete koronként,
s bűnök üdvén, esztelen dicsként,
vonzva báb démoni tekintetét.

Klónol mát múlttal, tenyészt jellemet.
Ha kell, palackból tölt ki szellemet,...
és felold gátlást, morált átlépve.
Így ölt szerepet, időt terelve.
Teremt formát s jövőt, a felnövőt.

Gonosz? Maga a lidérces álom,
mely képeit ébredten is látom.
S a fájdalom, mely jel a hangomon...
Misztérium emlékében oltón,
ment át jövőmbe, hittel gyógyítón.

Kecskemét, 1998

Énemből kilépve

- átirat -

Régóta árnyaltan élek.
Itt már nem zavarnak léptek,
melyek agyamban dobogtak,
és álmodni nem hagytak.
Csúf életek gyűlt szikrái
dühvel telt hévvel lobbantak.
Kihűlt körülöttem minden.
Dermedten nézem magamban
a csendet, megsemmisülten.
Idő oldva tudatomat,
vegyít a térben, s porrá zúz,
szórva szét atomjaimat.
Spóraként terítve lebeg,
énem jövőmben szendereg,...
de mindig reméltem, egyszer
életterem lesz egy rendszer.

Kecskemét, 1998

- TERCSE MIHÁLY -

Megérintetten

- életfámhoz -

- átirat -

Óh, kérlek, engedd, hogy érinthesselek,
hogy erősíthessem benned a fásult erőt.
S most éleszthessem az alvót, a derengőt,...
hisz friss ízt oltottam, hogy zsendíthesselek.

Fakassz sűrűn eredő, napfényes vesszőt,
hogy tárt, erős ágakként ölelhessenek!
Bomolva a lét sugarától éledőt,
szabadon, hogy újjá teremthessenek.

S majd az érlelő láztól megpihelve -
még mindig remegő hévvel – köszönöm,
mert benned kering sűrűsödő örömöm,
mely talán újra hív aurádtól vezetve.

Kecskemét, 1999. december 15.

ÁRTALMAINK TRILÓGIA

- *versciklus* -

Ti, mind képmutatók!
- Képviselek, elég volt belőletek! -

A főbűnök napi gyakorlóí, ...
de most közöttük – között, mint tétek,
fénylő csillámként én is zenélek.
A dalomat még csendben hallani.
De azok ott mohó fogak közt kopnak.
Éji zörejüként csikorognak...
És settenkedve, egyre csak őrlőn,
áldókra is köpködve, fröcsögőn.
Mindent betöltve – beterítve,
nappal képmutatva, szenteskedve.
Majd jót hörpintve, mohón zabálva,
mindent csak a háttérből piszkálva.
Utánozva – tagadva igazat –,
a dákó trianoni gazokat.
Olyanok, mint ti is mind s egyszersmind
galádok; örök emberbarátok...
Tobzódnak. Rajtunk már örök átok.
S mi látunk, mint sámánok fiai.

Kecskemét, 2001. november 30.

Megjegyzés: átirat

- TERCSI MIHÁLY -

ÁRTALMAINK TRILÓGIA

- *versciklus* -

II.

Életzabálóktól kísérve

A reggelem, ébredvezve s kiterjedve,
mint vérben megtisztultat – egykor s mindenkor -
hajlítja tértükrömet, új árnyképemet.
Tágítja, kifelé fordulva s újítva...
S a szépítő idő szelétől hussantva,
leszek Naptól forrongó estéli zsongó.
S kutatok. Apadva, áradva-terelve.
S minden napot meglelve -bennük lüktetve-,
védem a tiszta örületet; magamat.
Az ábrándult s megújult igaz szavamat.
Végig magamtól kísérve, életemen.
Árnyként követhetem. S nem összemosódva,
mert sokuk összemosna mindig, ha tudna.
Hűtlen társaival s lelkük mocskaival.

Kecskemét, 2001. november 30.

Megjegyzés: átirat

ÁRTALMAINK TRILÓGIA

- *versciklus* -

III.

Hátterek előképei

A fel- és megidézett összejtjeim magvai
nyomokban emésztene, de a szellem fényei
s törései még megférnek. Bár hazám, e fészek,
nem hagy megpihennem, mert kígyóként farkába mar.
Majd magához von, és kísértve, mint hitem, terel.
S jelünk együtt dobbanva, a süketek közt nevel.
Alázatban, de szelídekben is felajzottan.
Magyar vérem múltból s e porból kapott életet,...
de a hit tiprói döngik – a javak rablói –
és döngölik bolygónk sarát. S mi; jövőnk termői,
idézve keserítjük a hazugság ízeit,
hogy dagaszthassuk kovásszá a múlt élesztőit.

Kecskemét, 2002. január 28.

Megjegyzés: átirat

- TERCSI MIHÁLY -

Örökké még!

- posztromantika -

Szép kedvesem, drágám!
Már csak mindig várj rám!
Az ünnep vagy nekem;
az én egyetlenem.
Ünneplő szerelem!
Minden nap légy velem!
Szeress, áldj s teret tárj,
de már csak engem várj!
Az álmom vagy és fény,
csodát jelentő lény.
Aki csillan s ízt ad,
és majd izgalmas, vad.
Lángol és gyújt s lazul,
és gyűlöl ádázul.
Tüzed forraszt belém,
és ha kell, nyújtsd felém
hűsítő ajkadat,
hogy szítsam vágymat!
S addig, örökké még,
míg a tűz el nem ég.

Kecskemét, 2002. augusztus 15.

Megjegyzés: átirat

Szellőm

- posztromantika -

Érzem még, ahogy idő-forgó tavaszon
végigsiklasz a bizseréző lombokon.
És a levelek közt huncutul, bujkálva,
szökkengetsz a ringó csipejű ágakon.
Aztán sejtelmesen, cikázva – süvítve,
sóhajokban libbensz át nyári álmokon.
Majd bennük elszelelsz susogva – feszengve,
ábrándokat szőve – fújva, lengedezve,
hogy aztán a Nap hevétől szítva – zúgva,
mérgesen rázd már vérbe őstermészedet.
Bószén, szilajul vágatva, törve – zúzva,
megrettentve így minden benned kétkedőt.
De szellőd – dühöd-terelőd -, lengő fátylad,
mely izgató, lágy,... terítsd rám simogatva,
hogy gerjedhessen újra a csendesülő vágy!

Kecskemét, 2002. november 7.

Megjegyzés: átirat

Érted terjedve

/Költeményes próza/

- Ideámhoz -

Jelemből már ösztönösen jövőmben is utánad kutatok. Szenvedélyesen, majd olykor lehiggadtan, de kitartón.

Kereslek. Mindenkiben és mindenben téged látva és érezve, s a harmóniákban hallani vélem hangodat.

Éjjelente, amikor megpihenek, tudatalattimban bőrröd hűsítő selyme nyugtat meg. Illata álomba vezet, ahol minden valószerűvé vál, és lényed szívemben csendesít, s közelmúltam megrendültsége elcsitul.

Aztán ébresztő érintéssel nappalom zavarai is ritkúlnak, és tompult belső látásom lassan kitisztul. Egyéniségem feszültsége rugalmasabbá enyhül, és magamba zárultságom szorultságából kilendül, s egyszer csak érzem, hogy – látszólag minden ok nélkül – időmben zuhanok.

Időlagutamban tértelenül az örök nyugalom csendjét hallgatom, s magányom és a világmindenség szegmenseinek spirálisan magába záró igazsága tördel csak és morzsolgat.

Szellemem – imamalmát pergetve – meditál, majd tudatom egyre gyorsultan kitágul.

Áradva, galaxisunkon is áthatolva terjedem. Majd hozzád elérve, villámütés-szerűen jár át valami furcsa, misztikus őserő. Átala teljesen megtisztulva s megújulva koncentrált ezoterikus erőmmé válsz, és sejteimbe áradva melegséged vigyáz.

Megmagyarázhatatlanul újszerű, exponencionális kölcsönhatástól hajtva, mint egy negatív töltésű elektron sejtmagvaim körül keringesz.

Kimeríthetetlennek tűnő energiád impulzusai fantasztikus gondolatokat gerjesztenek és testésítenek meg, melyek most már bennünk transzformáltan vezetnek tovább, ki tudja milyen élményeket nyújtó utakon.

Kecskemét, 2003. július 24.

Élettől táplálva

- átirat -

Szív-rianás, repedő lék az emlék.
Romboló idő-vérkép résén kilép,...
és nyomán nem marad más, csak törmelék.
S rideg érzelmektől roncsolódtak szép,
jégvirágos-márványos, holt-szakká szét.
Még zárványos pillanattól hullámos...
Majd megremeg, s olvadva aláleg.
S a szakrális* őserőtől áradva,
regenerál már életet táplálva.
S lüktet, ereken magára találva.

Kecskemét, 2003. július 20.

**Szakrális: isteni, szent*

Kiűzve

- átirat -

Feloldódván talányán levezetten,
vérvonal rituáléján vezekelten...
Gyűlölt skrupulus*-gyűjtőt dobtam, s fogtam
az időt, a hű, kitartó szeretőt.
Írt keneketőt, mi bennem öröömöm,
és végre ívemre itt körmölhötöm.
Elkelt ördögöm. Már nem űz, kibukott,
s erőm könnyed távlatokban megnyitott.

**skrupulus: lelkiismereti kétely, aggály*

Kecskemét, 2003. augusztus 7.

Önemésztésben

Árnyak, ármány-nyak. Mind mindenkor ellenem
szegül. Már mióta élek sötétben élettelenül.
Más nem csillan régóta már, csak olykor a szemem,
miért vannak hát oly sokszor egyesek ellenem...?!

...

Kecskemét, 2009. november 16.

Érintéssel

- *Ideámnak* -

Kellessz nekem rég, mint természetnek a napfény.
Hisz mindent jelenthatsz már, mint nő,... és virágot,
s nem csak mákonyt, de színesítő valóságot.
Szeretlek, szerelemmel, egész életemmel,
s a jelen s a jövő minden napját, a világot!
Hogyan tudnám elmondani neked, hisz már tény.
Bennem lüktetsz, véremmel élő elememmel.
S ahogy rám hatsz, csak úgy hathatok már szellememmel.
S ahogy változóddá alakulok. S a remény..
Már nem önkény, hiszen már-már beléd olvadok.
S ilyenkor már nem akarok tudni múlttól, csak álmodok.
Most egymásban szunnyad valónk s jövőnk, várt élmény.
Gyönyörünk csak a miénk, mit érintéssel áldok.
Védőn ösztönömmel, s teremtőn a kezemmel.

Kecskemét, 2003. augusztus 24.

Megjegyzés: átírat

Úgy szeretném

- *Ideámnak* -

Tudod, úgy szeretném, ha nagyon, nagyon szeretnél.
Mindig hiányolnál s újra mellettem ébrednél.
Ha kitölthetném teljesen a másik nem feled,
s örökké mosolyognál,... és együtt lenni veled.

Úgy vágyom, rád, s hogy már csak kedvesen nekem csacsogj,
hogy most már másról ne, csak édesen rólam álmodj!
És simogass, ahogy én teszem, s beléd ölelem,
érzelmeimet, hogy elriadjon a félelem!

Hogy ne kísértsen a bizonytalan, az álmatlan
s a megnyíló, sötét fájdalom; az átkozott – oktalan.
Hogy öröm legyen lényünk és mindenben ott legyen,
s nevünk kísérje szerelem, mindentől függelten.

Kecskemét, 2003. szeptember 24.

Megjegyzés: átírat

Áramában

Örömöm könnyeinek cseppjeit csillantja a gyönyör,
s lelkem szörnye szemében sejlik fel félénken a könyör.
Mert magára hagyatva, már álnokságába roskadva
őrli magánya, egyre csak önnön fájdalmát csócsálva.
S magába ájul, énjébe, taposva lelketlenébe,
s láthatlan lénytelenébe szörnyötől, s merül kétségbe.
Boldogtalansága vinnyog, zsigereit marva bömböl,
darabjaira hullva, kínjában vergődve dörömböl.
Létem felmorajló dala, a szellemem diadala.
Önmagára találva, hittel már létáramot rázva.

Kecskemét, 2004. május 11.

Megjegyzés: átirat

Az idő áramlatában

A fájdalom, az öröm és a lelki gyönyör.
Áramlata; szenvedés, könny és emberi könnyör.
Majd oldom fanyar ízét, mint zenét az itallal,
s magányom, az ölelés pillanataival...
És olykor bú-verejték életvizét nyelem,
s örökletes szeretet-köveim őrlögetem...
... és látnoki keze sunyi árulást fog vissza,
áldva a mégis megtett bűn bánót, s kiüssza
a mérget töltő poharát. És görcseit,
mosolyba túri, ringatva álmok bölcsőit.
Hisz sebet kaptunk, belénk égetett oknyomot,
hogy megleljük viszontagságunkra az okot.
Az igazságot, mely a tisztába szikrát rejt,
míg az önmagát mutált, tüzétől végszelejt.
S marad a légben az örök lappangó emberi kór,
az identitásába zavarodott folklór.
Balra forgató aminosavak; fehérjék.
Csillagpor vihara. Gyorsítja földünk kékjét.
Életünkét, melyet naprendünk fejlődése
felgyorsít. Hulló kristályok türemkedése,
mely ahogy jött, eltűnhet, és lényé mit tehet?
Küldetést. Minden legyűrve beteljesülhet.

Kecskemét, 2004. augusztus 4.

Megjegyzés: átírat

Ideámba zárva

- levelemben -

Már nem emlékszel, amikor hátrahagytam bolygó múltam?
Érted. A hitt szerelmednek. Nem érted, az egyetlennek?!
Bár nem tudtam mit vétek, hogy mit keresek s miért élek.
Csak vártam, hogy jelezzen az idő, s ideám bezártam,
hogy megtört képzetem életterében testet öltés végre,
hogy tudat -vajúdásom kínja megteremtsen a létre.
S már tudtam, hogy elég lesz pillantásom érintő csókja
s karjaimba termett ölelésed s jelző vágyad bókja.
S már nem éreztünk mást, csak egymást; eggyé, boldognak.
A természet részeként, kötőelemeként virágunknak,
mely csak egyszer nyílik, s a mindig jelen, most már végtelen.
Még akkor is, ha tövise néha sértő s örömtelen.

Kecskemét, 2004. október 22.

Megjegyzés: átirat

Lidércnyomás

-átirat-

Álmom, a sóhajok álma,
valóra válva – mérgezett.
Lett, akkor; egy ürült percben.
Szenvedélyes szerelemben.
Édes élvezet volt neked.
Számomra fanyarrá búzlótt,
és maradt is, mind hiába.
Lelkem átka, elhibázva.
Ez volt nékem, s maradt ennyi;
ihlet hű, júdási csókja.
Nem tévesztett, rabja vagyok.
Ne kérdezz, elég, maradok!

1965 ősze, Szeged - Kecskemét, 2004. november 9.

*Emlékezés Neubauer Gabriellára,
1965 nyarára - Balatonfüreden*

Megragadó pillanat

Legendák kövületében gyakran elnézem
a történelmi korszakok meredt képeit,
melyekben mindig látom és sorsotokba érzem
szorítva a gondolatok tekervényeit.
S a dermedt szavak csak idegekben kapcsolják
az idő-tomográf pergő-émlék filmjeit,
melyek szaggatottan és ismétlően villantják
a léthalom-mozzanatok üzeneteit.
S a sűrűsödő hangok telítve zavarnak,
fájdalom küszöbén hagyva a boldogságot.
S mégis, belül találva meg a méltóságot.
Most már elmémbe egyre tisztábban csillannak
az ősoktól örökölt patináns veretek,
melyeket esendőkben elszórva szeretek.
S meglelve majd, szorítsátok meg kezemet,
hogy erősíthessük az ember-képzetemet.

Kecskemét, 2004. november 20.

Megjegyzés: átirat

A hazug harácsolók

/spontánia/

Portrét festek olykor az életről, a hullámzó érzelmekről,
mindig érelve a témát, igazságot keresve bármiről.
Feszengek, mert az emberlét mióta kutatja természetét...
S csak a földi flóra és fauna tárja fel tán eredetét?
S valóját mutatva, ellenpólusa az emberi kárhozatnak.
Nem tudva igazán semmit, s az önös vágyak s tettek mutálnak.
Leleménnyel, képmutatással a bázsalgató huncut absztrahál,
s anyagának mérge túl soknál izgat, s élvezve zihál.
Himnuszunk úgy tűnik pusztába kiáltott szó. S elemezve,
hasad, tudatunkat erjesztve, s életünket bekebelezve.

Kecskemét, 2005. augusztus 24.

Megjegyzés: átírat

**absztrahál: elvonatkoztat*

- TERCSE MIHÁLY -

- Gondolatok -

Valentin napra

/ideámnak/

Termő, elemi barázda rögeből idézek,
és a lét-kovász cseppjeiben feloldva érzek...
És a téridő pitypang bolyhai közt meredve,
nyög már kérgesedő múltam, árnyamba eredve.
Várlak, mert sokszor csak a zúgó szelekben hallak,
de ha majd megjössz, virágszirmaimmal takarlak.
Lombommal hűsítlek, s majd ágamból gyújtok tüzet,
melyekért elnyúlva, pihenő nyugalmad fizet.

Faként

Faként, természetemből eredve. Táplálva, virágom bontom,
és dús lombomból bomolva hajlok majd eléd, feléd áradva.
És színeim árnyaltan terelve, szemedbe rejtem. S illatom,
pezsgő véredbe itatom, túlcsondult gyönyörömet árasztva.

Kecskemét, 2005. február 14.

Megjegyzés: átírat

Szeretet-vesztettek

Árny-fény lépték elemei vágyakban félték
szerelmekbe ékelő istenek haragját.
Kálváriájukat, mint páriák átélték,...
s könny-bugyor-ránc gubancukba Föld-pokol árját.
S a szeretet szeretetlenségét törték,
marcangolva sikló ideg időpályáját.
S átvedlett jellemforgókon lét-váltó mérték,
feszíti szeműr-fantomjuk élv-kín torzóját.

Kecskemét, 2003. augusztus 20.

Fagypontom

Szem-csermely cseppjeim csillámlóan csillannak.
Csintalanul csellengnek, csipkékben csurrannak.
Életképem érdes éveimet éneklik.
Észrevétlen érzület ékeként élvezik.
Hömpölygök, ha hőköl hőszabályzóm hölgye,
s hideg hűsége hunyorít; hon heveny heve.
Facsarja fájdalmam, falja fagypontja,
félelmem fekete fejezetének foltja.

Kecskemét, 2005. március 10.

Megjegyzés: átirat

A nagygyűlések után

Óda

Már mióta sántít az igazság nálunk?
Bicegve is másfél évtizede ámít.
Szélként csapongok, lázasan gondolkodok.
Lendülve századokba, és megborzadok.
Csendben kutatok, de legbelül ordítok;
meddig dühítenek még a hablatyolók?!Süvöltve tombolok, meg-megcsendesülve,
hessentve, amit nem lehet; az életet.
Hány éve is annak, amit emésztgetek?
Az utcán s bárhol és akárhol lehetek,
kísérnek a képletek. A ma, a múlttal,
a szegény, a szemforgatóval, ... s az elnyűtt?
Szelíd a bölcs, és a fáradt nyugton marad,
mikor lép már le ez a politikus had?!Akik unottá és beteggé tették őket,
nyomoruk s a rendszer vert közénk éket.
Mert hiába bíztak, dolgoztak és hittek,
színekben és lobogókban csalatkoztak.
Örömök, csak könny sójában csillanhattak.
Arcukon barázda, de még szívük tiszta,
de az erőt, a mindennap kínja szívta.
Elmerengek, s meleg otthonra gondolok,
feszítenek az álmok, bennük dobolok.

- ZAJLÓ HANGZATOK -

S csak sunyítanak a gazok somolyogva,
verejtéketek ködébe burkolózva.
S hiába üzennek, álságuk átlátszó,...
múltunk, a jövőnkét még mindig megosztó.
Évezredünkben számtalan vízváltató...
Bár botorban megragad a bizonyosság,
csak okosban erjed a bizonytalanság?!
Már rég elillant a szabadság mámore,
közel húsz év reménye és hű tábora.
Mert nem papolás, önzetlen olt egységet,
meg nemzetet összetartó egyességet.

Kecskemét, 2006. április 14.

A szerző

- TERCSI MIHÁLY -

Kozmikus hurkaimmal

Bárhol is vagyok vagy netán utazgatom,
bennem élsz égve spirális gondolatom.
Hol izzón, majd csendesülten s bágyatagon,
melenget zizgő parazsad álmatagon.
S bennünk rejtve „táltos génem” közvetített,
s kilenc spinnel tölt fel pillanati törtet.
Kozmikus viharban áll még magyar valóm,
s az értékrendeket áthidaló pallóm.
S a kapcsok, mint kihunyó aszúr csillagok,
bennünk élnek tovább, s fényükben ragyogok.

Hévíz, 2007. január 15.

Kórkép

Ereimben már mióta görcsölget a rögösödő
s tömörödő zsírlemez-halmaz, és golyóként görögnek.
Ki tudja hát, hogy milyen lélek-gyertyák égettek határt,
melyen az Úr az igaz s gyengéd szíveknek átjárót tárt.
Még kitartón és sűrűsödve, de lassulva csöpögnek,
és a megújuló fájdalmak lézérésként pörögnek.
Nem tudni mikor és hogyan csap le a halál, hörögve,
s az ember csak teremt elmélete javára, röhögve.
A természet rendjének ártalmára áldoz társakat,
s mint birkát terel, és gyűjt hatalmat, a zűrés-zavartat.
Gyúrva majd javakat; hát a mindenki előtt takartat.
S harmonizálni akarja a rögzült diszharmoníát,
s hiszi, hogy már döngetheti akár az égbolt kapuját.
Nem érzi az eleget, s fokoz iramot, a kergettet.
Joga, hite, hogy végképp sebezhetetlenül sebezhet,
mert mindenkor mindent megengedhet, mert bármit megtehet.

Kecskemét, 2007. február 8.

Ui.: ... szemét, aljas értelmiség,...
az álságos önimádó elit,...!
mely már mióta rombolta-rombolja
a magyar nemzetet...
- tisztelet a kivételeknek -

A szerző

A magányos bohóc

Ami volt, eddig tartott, de engem örökre megragadott a múltam.
Pedig nem is számoltam az éveket, csak szemléltem az életet.
Nem kerestem, de amit találtam, az még most is megröhhögtetett.
Rázkódom, ahogy csikland még morálom, melyben csak magam találtam.
Kitárt belső képeimmel így hát az utat csak nagy ritkán járom,
mert fansali grimasz az, ami kísér, de én azért mind kiállom.
Megnevettet, amit látok, mert nekem jutnak a képzet-talányok,
hisz a való életből nyúlnak utánam, mint gondolat-ormányok.
S túlfűtöttségem hűtik, rejtett szeretetüket lövellve, fröcskölve,
s kacagok, ahogy síkos nedvükön egyre csúszok, fenékre ülve.
Mert porondomon átérzik mókás kínom, s könnyüktől csúszva úszok...
Siker az, mi önkéntelen, ahogy a manézs előtt csuklok, kúszok.
Gázsit ugyan nem kapok soha, de hát jókedvük mindig megérte,
ami átragadt rájuk kitorve, ami tudatukat elérte.
Nem tudják, hogy mindaz, ami mélyről tör fel, csakis belőlem fakad,
s ha elvonulok, s ami csak nekem marad, az a torkomon akad.

Kecskemét, 2007. március 17.

Tartásom elemei

A magányos bohóc c. műből merítve

Ami volt, eddig tartott, de engem a múltunk örökre megragadott,
mert tanultam az éveket, amellet, hogy szemléltem az életet.
Kutattam, de nem kerestem, s amire leltem, attól meghökkentem.
S rázkódom, ahogy csikland még morálom, melyben csak magam találok.
Feltört belső képeimmel az utam tárom, s csak nagy ritkán járom.
Ami kísér, mind kiállom, s a fancsali grimaszt, azt megfricskázom.
S amit elkezdtem, folytatom, s közben látóterem is tágíthatom,...
hisz mindaz sikertelen, minek elismerése nem önkéntelen.
S hiába hűtik túlfűtöttségem, amit kitűztem, azt elérem,
mert amit szellemem megragad s ad, mindaz Istentől fakad.

Kecskemét, 2007. március 17.

Szabadon

Dervisek táncában keringek,
Rumi rímeit hintve szét.
A szufizmus egységének egészét,
és mindebben most szabadon terjengek.

- TERCSI MIHÁLY -

Emlékezve

Bennem keringő színekben oldódik még a múlt,
s a jövő jelene formákat keresve tágult.
Felizzik képekben, - emlékeim holtjátéka,
s a halódó, életszerűvé gyúl, és árnyéka,
egyre nyúl. Majd feszül, mint síró hegedű húrja.
Pendül, és hangzata a rég ízeit áhítja.

Kecskemét, 2007. május 1.

*Üi: Mily kár, hogy manapság a tisztaság az élet halála...
Óh, Anael!*

Fényre derült

- B. Évához -

A benned megbúvó titkok kútja mélyén,
megtört sötétséged a tisztaság fényén.
S a rejtett tárult, már fogva nem tarthatod,
kéjed éhét többé nem csillapíthatod.

Kecskemét, 2007. május 7.

Dimenziókban

Minden reggelemet ámulatba ejti megrögzült éji álmom,
mert úgy érzem, hogy átélem részletekben az egész világot.
Bejártam már többször a Földet, mely rejtélybe rejti a létet,
és szellememben transzformálhat így megannyi elképesztő képet.
Melyekben őrizhetem a sok fantasztikus élményt, s beszéltem.
Azon a nyelven, melyen kapcsolatomban meg is jelenhettem.
Majd a dolgok természeténél fogva szemlélődtem, és vártam.
Arra, amire sámán érában egykoron egyszer rátaláltam.
Most ismét ágyam köt. Testem a betegem. Vízióim pedig;
hordoznak misztériumokkal áttörten, látnokként mindeddig.
Szeretnék ma már, ha lemondanék, amire születtem. Talán...
de hát a ma holnapja hitében mindig reményt sző fonalán.

Kecskemét, 2007. május 20.

Üi.: Az álmom és a valóság ütközése

Ne feledd!

Egykedvű, és derű?... A polaritás soha nem egynemű.
Nyitottság nélkül zárt, önmagáért való álságosság.
Az ember szívébe vésődött a rend, hát tereld,
és medréből zavart keltőn át, és ki ne engedd!

Kecskemét, 2007. június 2.

Megjegyzés: Emlékeztető

- TERCSI MIHÁLY -

Felismerés

- *spontán átkom* -

Már hányszor túléltem, amit még meg sem érthettem.

Árnyaimat, szellemeimet kísértem?...

Most rám talált, és így bosszantóvá vált – a nyom;

megfejtethetlen Delphoi-i talányom.

Metópa – fríz - képszék és egyház oszlopcsarnoka,

hol oltáráról nemzetem könnye pereg.

Érzelmem hullámába oldva még mi találna...?

Értem már vétkem mi! Agyamban tekereg.

Kecskemét, 2009. június 2.

Mióta?

Már mióta, hogy az ösztön fogva tart, s minden új a múlttal mart.
Az érdek s miértek, érdektelenségek álcáiba takart.
Pedig a kezdet, az idő és tér jövőjéből ered és hangol.
Szellemi tárad fosztod, míg a teremtés kitörve lángol.
Elemésztve önmagát, egyre süllyeszti álom-zálogát,
kapott szépségbe torzítva a mindenség állapotát.
Félelme, a tudás-szenvedés ízének vágyából gerjed,
és lopott élvezete, reflex-formált elemében szétterjed.

Kecskemét, 2007. július 11.

Megjegyzés: Emlékezés a tapasztaltakra; a hihetetlenre

DNS-m A, C, G, T-je, genetikai markerja
melyik irányba nyúlik vissza a múltba?

Ui.: Amióta érzékelem az emberi tevékenység összefüggéseit, nem tapasztalok mást csak az álnokság-aljasság érzékletes jeleit. Azok a kevesek, akik tisztességesek voltak, a történelem vértanúi, hősei, eltűntek az emlékezet útvesztőiben. Igazán ravasz képmutatás érvényesült országos szinten is. Azok, akik emberségesek voltak, de nagyobb tettekhez nem volt elég erejük, mert elnyomták őket, minden korban nevetség vagy szánalom tárgyává váltak.

Rajtunk áll!

- költeményes próza -

- Ideámhoz -

Köszönöm, hogy belőled áradó pillanathalmazok végtelenbe nyúló és egymásba kapcsolódó láncolatának álomszerű képe, amit keltettél, elvezetett vágyaim szigetére.

Boldogított a magával ragadó, szinte paradicsomi élmény, melyet még határtalanul csapongó szenvedély sőt a ránk zúduló érzékletesség viharainak eksztatikus szökőárja sem tudott elsöpörni.

Felvillantotta azonban életünk küzdelmes, gyakran fájdalmas időszakait.

Küszködésünk végtelennek tűnő áradata már-már összecsapott felettünk.

A kilátástalannak látszó helyzetünkben, az akkor még más térsíkokban futó létünk, közel azonos állapotában, erős hittel az „Úrhoz” fordult. A belehelyezett bizalmunk a tudatalattinkban még megbúvó kétségünket is szertefoszlatta.

Hosszú évekig terjedő kitartásunk meghozta az áttörést.

Csoda történt...

Amit elképzelni sem tudtunk már „Ő” általa bekövetkezett!

- ZAJLÓ HANGZATOK -

Megajándékozott bennünket a találkozás varázslatos örömeivel, és ezáltal egy szép és szeretetteljes élet érzéseivel.

Egy emberi jövőtudat reményével töltöttünk fel, hiszen e rövid időszak alatt annyi metafizikai jel érintését észleltük, hogy azok helyes értelmezésével a jövőben csak élnünk kell!

Rajtunk áll!

Kecskemét, 2007. július 24.

Üi.: Tapasztalat

*Hol nincs igaz szerelem,
ott álom-boldogság sem ébred.
S ha másért nem lüktet véred,
nem tisztul a sérelem.*

2007. augusztus 29.

- TERCSE MIHÁLY -

Szeretettel

- ideámhoz -

A szívet és szellemet annyiszor a misztikum vezet,
és a csoda-érezned kell-, most nálunk bekövetkezett!
Én kell hogy legyek az örökkéválóság-érzeted,
mert ha végleg kellek, fogadj el, és legyek a végzeted!
Engedd, hogy beléd olvadjak, hogy majd újjá születhesünk,
hogy egymásban végleg a platóni embert meglelhessük!

Kecskemét, 2007. július 9.

Üi.: A szeretet tiszta és szabad áramlata.

Megjegyzés:

*A művészet; az egyéni gondolkodás
és látásmód szépségének kifejezése,
amit csak teljesen szabadon tehetsz.*

A szerző

Kecskemét, 2009. január 4.

- TERCSI MIHÁLY -

Kölcsönhatásban

- ideámhoz -

Úgy érzem, mintha ősidőktől fogva
szeretnélek téged,
pedig csak egygé kéne végre válnom
örökre már véled.
Időtlenül vágyunk rá, mint didergő test
az izzó parázsra,
hogymajd heve feltüzelve terjedhessen
a megtalált társra.

Kecskemét, 2007. július 27.

Az álom

Az álmod bár olykor még hozzád sem kegyes,
de higgy és remélj, és ha kell, akkor szeress!
Ne tétovázz, ha érzésed igaz s tiszta,
mert könnyé válhat, s azt nem tarthatod vissza!

2007. augusztus 26.

Egykori remény

Ma már életed kútja
- mit kimerített a múlt -,
a természet folyamán
lassan helyére tágult.
Az idő s tér igazít,
s az egyensúly helyre állt,
s az ember szeretete
benne egymásra talált.
Új érzelmek születtek.
Szín és íz friss illata,...
szemük fényét csillantva.
Gyönyör ívének hajlata.
Érzést gyűjt és dobogtat.
Más szellemet kovászol,
s fájdalmas élményt altat.
S hit keleszti a reményt.

Kecskemét, 2007. július 30.

Szélüzenet

- ideámhoz -

Falevél libben, majd forog és meg-megáll.
Aztán a széllal vitorlaként tovább száll.
Gondolatot szemmel kísér, mi irányt vált,
s repült, míg a vágy alanyára nem talált.
Szárnyként hussant, s végül zizegve célba ért,...
zizgó hangja a címzettől figyelmet kért.
Erezete megannyi vonal; élettér,
s rajta színét megfestő parányi csepp vér.
Az élet foltja a fénytől életre kel,
s csillanva üzen, hogy az édes reá lel.
S az árnyjáték a kérdésre kóddal felelt,
és ő, a jelet értve, magához ölelt.

Kecskemét, 2007. augusztus 10.

Önvallomás

Mit jelentett számomra a szerelem?...

A vonzalom sajátos, túlfűtött és hullámzóan érzékeny állapotát, mely a tudat és a tudatalatti egyfajta váltakozó, extatikus rezonanciája volt. Síkja, az eufória, majd a melankólia, sőt olykor a depresszió széles skáláján mozgott, gyakran erős érzelmi kitöréseket okozva.

Mindez, a psziché és a szellem különleges mentális és spirituális változását hozva létre, mely a gyönyör és a kín, a hormonok belső s külső hatásai által előidézett tobzódásába torkollott.

Kecskemét, 2007. szeptember 3.

*Üi.: Én, így éltem át, mert senki nem szeretett
vagy tudott úgy érezni, ahogy én.*

Úgy szeretném

- átirat -

- Ideámhoz -

Úgy szeretném, ha mindig foghatnám a kezéd,
és csillagként kísérne utamon a szemed.

De ne légy tűnő fény, csak izgalmas, mégis lágy,
mert elsorvadnék, ha egyszer meghalna a vágy!

Hisz te vagy nekem a hittel telt bizonyosság,
mint magányom lelt,
amit a lényedben rejlő báj s talányosság
ámulata kelt.

Már te testesíted meg a nőiességet,
a valóságot,
esténcént az érzékiséget és a lángot,
s talán az álmot.

Úgy szeretném, ha mindig foghatnád a kezem,
s ott ragyognál, ahová tekinthet a szemem.

S ha olykor a belső béke útját keresed,
jöjj el akkor is, hogy majd bennünk meglelhessed!

Kecskemét, 2007. szeptember 11.

Az oly nagyon várt áttörés elmaradt

Té.eM.-lék /Spontánia/

A harmadik évezred várva várt kulturális és gazdasági fellendülése nem hogy bekövetkezett volna, hanem első évtizedének végére fokozódó visszaesés következett be.

Ott tartok, hogy egykori „sugárzó” másságom, a jelenkor éveinek homályában, Anael és Ezriel segítségével mellett sem tud a vártnak megfelelően munkálkodni.

Gondolataim, gyakori szorongásaim miatt csapongva vergődnek, ill. süppednek minduntalan fellazult önbizalmam talajába. Rendezetlen pótcselekvéseim spontaneitásai adnak csak olykor némi kapaszkodót az embertelen félretaszítottságban, az elkoptatott, semmitmondó üresség, butaság-romlottság általános szorításában.

Amit a tisztaság-nyitottság normális emberi vonatkozásaival szemben alkalmaznak a „báránybőrbe bújt farkasok”, az minden képzeletet felülmúl.

Próbálkozásaim bármilyen formájával szemben rendre egyértelművé tették hozzáállásom hiábavalóságát. Megdöbentő volt az az erkölcsi bomlasztás, züllesztés pókszerű hálója, amivel engem is körülfontak. Kínosan nevetségessé vált hát így bármilyen kitörési kísérletem, mert szövevényükbe annál inkább belegabalyodtam.

Be kellett látnom, hogy jobb, ha kimerültségemben lelkem templomába vonulok vissza.

Bár úgy éreztem, feszültségem szinte kibírhatatlan, azért maradék erőmmel azon voltam, hogy már-már robbanó indulenciáimat csendesítő meditációba tereljelem.

Az Úr felé való alázatos irányultságom végül is segített. Ha lassan is, de teljessé vált megbékélésem, míg az „emberi állatok” vad ösztönei egymás ellen fordultak. Legalább annyi időre, míg fellélegeztem, fellélegezhettem.

A közben eltelt idő után mily nevetségesnek tűnik a korábbi kendőzetlen, profán emberi módozatokon való dühöngésem, keserűségem.

Mindaz, az az ellenérzés, ami mindig sarkallta egyéniségemet az erénytelenségekkel szemben, csendesült bennem. Nem tud már bosszantani, hogy emberi gyarlóságok folytán igazán kiemelten nem sok írásomat ismerték el őszintén.

Így is érdemes volt, bár rég tudom, tisztán, becsületesen és nyugodtan nem lehet élni, csak elsorvadni és belehalni. Addig is azonban próbálom higgadtan tenni mindazt, amit tennem kell.

Megjegyzés:

Eddigi életem sajnos többnyire szörnyűbb volt, mint a gyakran gyötrő rémálmom, mert attól minden éj után megszabadulhattam, míg az ébrenlét kínjaiból csak abba menekülhettem.

Majd meglátom hitem mellett mit hoz, nyújt az az idő, ami még hátra van.

Kecskemét, 2007. október 29.

Megjegyzés: - a remény halála -

Addig is...

- Ideámhoz -

Hullámzó érzelmek hangulata,
feltörő gondolataimban váratva
s hittel feléd áradva kavarg,
és mindig ölelőn körülöttünk forog.
Aztán az élményanyag tárulva
és pillanata megújultan szárnyalva
ismét, de átváltozva lábra kap.
Majd üdítőn meg-megvillan a szellemhíd-
alap s az élő, színes képanyag.
Idegeimben sugározva hömpölyög,
s a szenvedély-láz táncolva pörög.

2007. október 29.

- TERCSI MIHÁLY -

Erősödjön bennünk

- ideámhoz -
változat

Igen, veled éltem át nappalaink és éjszakáink
halálát s újraéledéseiknek varázsát,...
és az örömet, ahogy legyőzi féltékenységét s
pillanatnyi örömtelenségét...

...mert a valóság sajátos vízióit álmodtad
belém, hisz hiányérzetek keltődtek, majd
foszlottak szét...

Ma már reménykedem, hogy a gyakorta
hullámzó kételyed végre engedi a benned
feltörő érzelmeket szavakká formálódni.
Hiszem, mert hinnem kell, hogy egyszer
megnyílhat jövőtudatod időkapuja, melyen
át együtt indulhatunk egy hosszú
bolygóközi utazásra.

Bízom benne, hogy az előttünk álló kalandok
lehetősége téged is egyre erősödő izgalommal
tölt fel.

Meglátjuk, hisz hátra van. De jó is.

Addig is, a bizalom, a hit különleges illúziója
hajt engem.

Feléd.

Kecskemét, 2007. szeptember 23.

Már mióta hív...

...Vörös Jóskára

Most egy barát halálának szele járta át a háztetőm,
s mégis valahogy régi emlékeimben melengetőm.
Kinek lehet ez öröm? Engemet is elhagyott erőm.
Régen készülök én is menni, s kit lehet, megölelni.
Bár, aki szerelmem gyilkolta, elvben meg tudnám ölni...
hisz azt hittem; ő az ideám. S ma már, mi lett belőle?
Démoni ármányán foszló élet, hát ezt kaptam tőle.
Úgy érzem, beléhalok e lelket emésztő nem létbe.
A kifordult világba, az őt jelképező fonákba.
Oktalanul, mint ahogy azt képezte a múlt Dorgába*,
mert most már tudom, hogy ő csak énem ziláló lénye.
Éveknek iszonyú élménye. S maradt is. Kedve-kénye.
Áldoztam szeretetnek és megannyi kinnak és éjnek.
További hívó jel nekem nem kell már. Tudom, hogy mi vár.
Elfogadom a meghívást. Értem bármennyire is kár.
Már minden érv hiába, mert a kulcs beillik a zárba.
Végzetre találtam. S ne gondoljatok átokra s talányra.

Kecskemét, 2007.

**Dorga: a bosszúállás démona*

*Üi.: A legtöbb ember tevékenysége arra irányul, hogy
hatalmat, vagyont vagy ismertséget elérve,
önelégteltségét élvezhesse...*

Holtidő

- *hitbicsaklás* -

Rándult a csodálat érzését nyújtó
hazug másnap,
és visszavedlett a ma átkára,
és mi lesz holnap?
Nem várom meg. A boldogság íze múlt,
már nincs velem,
s csak az éjszaka dohányfüstös
kesernyét nyelem.
Fullaszt, s a képtelenség áruló
érvét terelem.
Az egykor vágyát elvetem. Porlad,
s hűség szórja azt.
Istenem! Már mióta nem aludtam?...
Az idő halaszt.

2007. november 21.

Adottsággal

Ahogy gondolataimba révedezem,
múltamba sugározom. Sirat engem a rég:
a történelem, s minden esemény sír velem,...
s én bennük mindenkor Istent engesztetem.

Reményként

- ideámhoz -

A szívedben éji zenét s vágy sóhaját ha mégsem
hallatok,
talán a meg nem értés érzületébe bele is
halhatok.

De nem ezt választom, hanem benned olthatatlan
tüzet gyújtok,
bízva, hogy megtört hited kelyhének helyén újat
formálhatok.

2007. október 19.

Megjegyzés: Szellemedben és tettet között mérleged.

Etikád, moráloed mindig az álmvilág

és a nyers valóság közti állapotot tükrözi!

*Bármelyik ha benned túlteng, az aranyközéputat
soha meg nem lelheted.*

A szerző

2008. május 28.

Érlelődve

ideámhoz

- újra -

Lényünk talányos kettősségét érezve,
olykor-olykor másságunkban egyesülve,
várjuk még a bizonyosság földi álmát;
áradó szellem, nyíló szerelmi vágyát.
S árnyakban bűvó megborzongó érzület,
mint megrészegült s beléd szorult lélegzet,
szakad fel a jövővel a lappangó múlt,
és kétségünk hitünk erjesztőjébe hullt.
Majd bőrod virág-hártyaágyának selymén,
áthatsz újra üdítón, felfrissítvén.
S ölel hangod, s áraszt meghitt melegséget,
csillantva kéklő íriszedben a költészetet,
melyben eggyé válva üdvözítjük – magát;
hisz csak egymásnak jelenthetjük a csodát.

2007. október 17-19.

Megjegyzés: átirat

Egy hétköznap ünnepi pillanata

/emléktöredék/

Ma, délután az elmúlt percekben meghatódtam,
mert nem az következett be, amire számítottam.
Lágy dallamokat közvetített hozzám az éter,
és a vonalban Lindám közelebb, mint miniméter.
Megérintve közvetített egy szívhez szóló dalt,
amitől kikandikált szememből egy könnycsepp oldalt.
Oly váratlan volt ez a megszólítás csendemben,
hogy hatása azóta is terjed még elememben.
Kényszerképzetek így már nem gyötörnek azóta,
mert ha gesztus is volt mindez, emlék marad a nóta.

Kecskemét, 2008. július 11.

Néha elég egy gesztus

Egy öröm-szikra sokszor csodákra képes.
S ha azért szívből adunk vagy teszünk,
olykor-ha röpke időre is -, de képesek vagyunk
minden bút-bánatot feledtetni másokkal.

2007. december 4.

Elemem

- ideámhoz -

Felszínre törésem már hullámvón lüktet feléd,
s ritmusát tiédhez váltva, érzelmed színében
pompázva csillan felbukkanó, bűvő patakod.
De tőled is függ, hogy milyen fényben vagy árnyalatban
mártózol meg habomban, s utad majd merre vezet?
Míg erem követed, élettelle lükteted.
S ha mégis távolodnál, s a vissza már -szirénem-
nem talál, fanyar-kesernyéssé vál édes ízem.
S majd így, mint Eurüdiké s Orpheusz, az örök hű,
mint Júlia s Rómeó s megannyi szívárvuló,
akik maguk a tiszta szerelem – mely elemem-,
az örökkévalóság ősfolyamát tápláló.
S az újat, az átalakultat, magamba zárom.
Csak enyém marad, de mit szerettél, meg nem tagad.

Kecskemét, 2007. december 18.

Önvallomás

Többen mondták nekem – olvasva írásaimat –, hogy műveim egy része szomorú.

Szép, de borongós.

Meglepően azt javasolták, hogy gondolkozzam pozitívan, hiszen stílusomat illetően nem fogad be az íróársadalom.

Még olyanoktól is hallottam hasonló véleményt, akik egyébként kedvesek voltak számomra egy ideig.

Megdöböntő volt nézetük, profán laikusságuk. Igen, mert nem voltak tisztában szavuk, fogalmuk jelentőségével. Törekvéseim szeretetteljes értelmével... Közeledésemet a valósághoz, az igazság feltárásához és azok igazolásához.

Természetesen tisztában vagyok azzal is, hogy a helyes gondolkodáshoz szükséges a szilárd hit és derű is.

Kecskemét, 2007. december 27.

Az isteni szikrából

Szellemünk mozgalma, a mind vélttel és megtapasztalttal, gnosztikus* erőben és misztériumi áramlattal.

Bennünk hat az erény és hittel telt remény érzülete s az istenség mindezekben rejlő tiszta szeretete. Emelkedetté, ...emberré emel, és örökkön megtart. S az erős akarat kitárul minden nap, már nem takart, mit újra kezdünk, és így benne kitartó tiszteletünk majd hat mindig a nyíltság előtt, mert ha még nem is láttam, de érzem, s feltör a belőlem áradó alázatam; álhatatom jelével s az ártatlanság vélelmével...

2007. december 30.

**gnosztikus: az isteni szikrából eredő,
a fizikai lét fölé emelkedő,
átszellemült tudás.*

Csiszolódba

- ideámhoz -

episztola

Tudnod kell, Szívem! Öröm cseppje csobban bennem,
ha arcod fagya enyhül,
s rendítő, kavargó zaklatottság ápora
közöttünk végre elül.
Majd üdítő aurád érint kilazítva,
megtörve feszültségem,
s mosolyod villanó szemem jegén áthatol,
színezve szürkeségem.
Aztán csillogó, meleg könny-gyöngyöket szórsz rám,
sziporkád vágyaképpen,
s bőrod selyme fon- és takar be borzongatva,
gyengéd-szorosan, szépen.
S a gyönyör hangja – és csendje ölel egymásba,
s engesztel elégületen.

Kecskemét, 2007. december 31.

A magyar irodalomtársadalom képsíkkendszeréről

- *spontánia* -

Gondolkodásom, felfogásom és országunkban írásaim által egyszer betölthető helyem, szervezett, de lesősorban autodidakta módon megszerzett tudásom teret képző- és kifejező sajátos arculatává kell majd hogy váljon.

Mindez függvénye az élethez való viszonyomtól és az abból fakadó megnyilvánulásaim reakcióitól.

Már régen rádöbentem arra az egyetemes igazságra, miszerint minden költői-írói véna terméke – függetlenül a „hivatalos” elismertségtől – fontos kiegészítő eleme minden nemzet kultúrájának. Magától értetődő persze, hogy adott esetben az írásoknak nemcsak általános, de specifikus elvárásoknak is meg kell felelniük. Ezeket azonban nem a pillanatnyilag hatalmon lévő „determinek” érdekei kell, hogy meghatározzák.

Tudomásul kell venni mindenkinek, hogy az arra érdemesek spontán az irodalom algoritmusához tartoznak.

Egyikőjük nélkül sem beszélhetünk egy adott korszak teljességéről. Éppen ezért elfogadhatatlan a mindenkori emberi kultúra legcsodálatosabb kifejezőeszközét demonstráló műfajok erőszakosan fenntartott hierarchiájának kiváltsága.

Elhatároltan és beszűkülten határozza meg ez a csoportosulás az adott korszak irányvonalát, és egy idő után sajátos, egymáshoz szinkronizált beltegyeszetet produkál.

A minél magasabb szintű elismertség iránti egyre görcsösebbé váló akarat aztán további klikkesedéshez vezet, mely beháborúk csíráit hordozza magában.

Törvényszerű tehát, hogy az ilyen helyzet nem kedvez a tiszta szépirodalmi törekvéseknek.

Ezért írtam és emeltem fel hangomat annyiszor egy önmagukat nemegyszer kétes eszközökkel megkreált zárt körben fenntartókkal szemben.

Elszomorító az az általánossá vált, egyéni érdekből fakadó bénító közöny, mely jellemzi a különböző érzékenységgű szellemi képviselőket, mely e jelenség ellen fel sem próbál lépni. Inkább haszonlesőn, képmutatóan behódol.

Nem engedhető meg ez az állapot, melynek köszönhető a más irányvonal képviselőinek elnyomottsága, tágabb élettértől való kizártsága.

A megmérettetést pedig többen megérdemelnék. Az ehhez szükséges bemutatás azonban ezt nem teszi lehetővé, hiszen az minduntalan elmarad.

Az irányító, kiváltságához kétes módon hozzájutó irodalmi mag bizonyos hányada így csak az önmaguk által szabályozott áramlat hullámterének bűváraivá válhatnak.

Időszerű lenne hát, hogy francia mintára magyar kulturális perszonalizmust, erkölcsi megújulást hajtsunk végre.

Jelenleg, más negatív társadalmi jelenségek mellett, tovább szűkül az amúgy is megfogyatkozott, kedvüket szegett olvasók száma, mivel az un. „hivatásosak” sokszor érthetetlenül „stilizált” művei nem találnak megfelelő láptalajra a könyvszeretők körében.

Hosszú, pangó évtizedek kedvezőtlen társadalmi változásai után a puha, demokratizálódásnak nevezett illúzió-tenyészet szétmaszatolódott.

Meggyőződésem, hogy korosztályok átalakulására, változására van szükség ahhoz, hogy a még áhított polgárosodás folyamata esetlegesen is beteljesülhessen, egyfajta nemzeti normalizálódás érelődése mellett.

Ehhez azonban nemcsak nálunk, hanem az egész világon is pozitív erjedésnek kellene végbemennie, mellyel kapcsolatban kissé szkeptikus vagyok.

Megjegyzés: Olyan furcsa, hogy ami talán egy életen keresztül fontosnak számított számunkra, egyszerre csak – valami folytán – sokaknál jelentőségét veszti.

Kecskemét, 2008. január 2.

A régi új ízeiben

- ideámhoz -

Emlékekbe zárt ízeinket életre hívva várom,
melyeket a földi zűrzavar kövületéből tárom.
S a rétegek éledve, majd olvadva keltik az őrzőt,
a már benned tetőzött érzület hagyatékát főzöt.
A rég aromáit oldod fel a szépség nedveiben,
s keringteted cseppjeidben, duzzadó ajkak öblében.
Míg vérünket izgatva bugyog, a múltat felidézve,
áramlatot teremt a holnapba, engem megigézve.
Majd férfi voltam írszed csillámaiban felragyog,
s napjaink hangulatát üdítve – szeretve ámulok.
Színességed rezzent s változtat a jövő hírnökévé,
s én beléd oltom friss zamatom, s te, virágzol új nővé.

Kecskemét, 2008. január 6.

Az önmagát kirekesztett korszakok

/Adyra emlékezve/

Állsz mázadban, súlyos árnyban,
kísért burkod napjaidban.

Sűrű vér terhében lépted,
cipel utadon kereszted.

Remegsz süppedt álmaidban,
éjed ránca önmagadban.

Tapad múltad jelenébe,
nem kísér rög emlékébe.

Elméd dermed tetteibe,
temet haló reményébe.

Tár sírokat végítélet,
önmagadba roskadt véglet.

*Üi.: Nem tudom mit veszítettem,
de azt tudom, hogy mit nyertem...*

Kecskemét, 2008. január 17.

Boldogság

értekezés

Boldogság gyökere – öröm. Eredt az Édenben.
S ha bennünk megjelenhet, akár piciny cseppekben,
vagy megérinthet olvadón, magával ragadón,
szárnyalhat az eddig el nem képzelt képzelettel.
A görcsbe rándult félelmet szeretettel oldva,
az áhított zártat tárva, s így szabaddá válva.
S a hit megindító és mindent megvilágító.
S a szellem megeredhet, s egész világot betölthet.
Mindez mindenképp az Istentől kapott ajándék,
amit természet közvetít vagy emberi szándék.
S ha már oly méreteket ölt, időben és térben,
gyönyört ébresztve erjed, s kiterjedve ér benn.

Kecskemét, 2008. január 20.

*Üi.: Minél gyorsabban tisztul le elmédben
az un. kísérleti világ, ha mások mindezt
nem fogják fel, akkor számodra egyre
lassúbbá vál a spirituális idő, mi egyre csak rág!*

Akkor...

- ideámhoz -

Egy éve, hogy az élet; csakis Isten érve,
a mit sem sejtő napon testesült beérve.
A rád ömlő égi fényzuhatag vakított,
és már csak azt láttam, amit hittem és vártam.
Bennem most is él a reménysugár-folyondár,
mely hol szorít, hol boldog ölelésbe enged,
hisz eredt nyalába szemed tüzében terjed.
S ha az Úr ránk szórt szeretete örömet lelt,
úgy közöttünk sötétlő árnyat soha nem kelt.

Kecskemét, 2008. június 30.

*Megjegyzés: Az indián hit szerint a férfit
az álma teszi azzá, amivé válik.*

Egy estén

episztola

- ideámhoz -

Édesem! Szellőként küldöm el hangtalan hangom,
és kezem érintését – lágyan – bőrröddel vonzom.
S illatodtól átlengve, lázt öblíték – láthatatlan...
Érzéssel áthatottan, -őt, ki mindig csintalan.
Sokat nem időzhetem, de jellemződ velem,
ha másként nem, ...lényed lényege hömpölyög bennem.
Szellemben; a szerelem szimfóniájaként,
s hordozlak örökké, a szeretet dallamaként.

Kecskemét, 2008. február 7.

*Emlékezve 1966 nyarára, a balatonfüredi találkozónkra;
Jeremiás Beatrixra. A Rabinranath Tagore sétány
hétvégi muzsikára...*

Bensőséges pillanatot

Ahogy a fájdalom kibuggyan a szemedből,
mohón itta arcom pírja; természetemből.
Még nem esett ilyen jólesőn, meghatottan,
s már nem akartam mást, csak hinni, bolondultan.

A mindent betöltő – kitörő

/álomkép-lék/

Mint vérrög nyomulsz s hasítasz bele gondolataimba,
és féktelenül terjedsz egyre gyöki fájdalmaimba.
S be- s áthatolsz ölelni kész sejtjeimbe, lassan falva,
s emészted fuldokló aritmiám – hited kikapcsolva.
S bennem kiélve előbukkant titkos, vámpír hajlamod,
habzsolva az egykor s még nem rég örömbé vájt távlatod.
Most már érzelmi kataklizmád buggyant így ¹katakrézist,
s ki tudja, hogy még mikor és meddig halmozod a ²fétist.

Kecskemét, 2008. február 19.

Megjegyzés: Van, amit nem lehet megtanulni csak átélni.

*A még olykor feléledő őszinteség is képes belehalni
a tisztaságba, főleg ha azt féligazságok takarják.*

¹ *Katakrézis: hangos könnyek*

³ *Fétis: természet felettinek hitt, jelentőségteljesnek képzelt
tevékenység – jelenség.*

- TERCSE MIHÁLY -

Felszabadultan

- posztromantika -
ideámhoz

Gyógyír mámorától áhítok örökké szeretni,
mert így reményem és hitem már nem maradhat árván.
S hozzád futó gondolatban önfeledten nevetni,
oldva benned lényem, izgató színességed tárván.

Mindennapjaim ébredését majd beléd csókolni,
s estékben összeformni, a viszonzás érzésével.
S testhajlataidhoz körülfontan, lágyan simulni,
csillogó szemed sugarának megérintésével.

Most már csak lélekbuborékok kelyhében lélegzem,
kiterjesztve átölelt magányom újult örömét,
mert te, most már önmagadba zársz, és én nem fékezem,
sugározom áradó, teljes boldogságom szerelmét.

Kecskemét, 2008. március 8.

*Megjegyzés: Szufizmus, a megvilágosodás
a misztikus extatikusságban*

A szó hatalma

- ismétlődőn -

Meglepsz olykor flegma, laza váratlansággal,
s ingered tovalibbent, mosolygó mássággal.
Sóhajok dallama merevül, s törvénnyé vál,
s a nappalok éji sötétsége közénk áll.
Pedig tudod már hogyan pendül a szeretet.
S tágul szorultságából a lélegző keret,
mert képzeletünk levelet soha nem küld el.
A vénülő jelen rettenten jövőt terel.
Lobbanó lángod pírját virrasztja a talány,
hisz csak a szó hat, és nem az érzelem s magány.

Kecskemét, 2008. március 22.

Egy különleges affáir margójára:

- Én vagyok én,... én csak én lehetek.

- TERCSI MIHÁLY -

Húsvétra

A feltámadás – újjászületés ünnepére

Bízz a tiszta emberekben, mint magadban,
a lelkierőben, a határtalanban!
S minden tavaszon újra nyílik a virág,
hidd, mert így látod meg milyen szép a világ!

S éld mindig át, amit majd élni érdemes,
ami emberré nevel, nemes s érdekes!
S ne félj, ha próba elé állít az idő,
mert az erőfeszítés sosem lesz meddő!

2008. év húsvétjára

*Socratés szerint is el kell mondanunk, amit átélünk,
tapasztalunk, mert másként elvész az életünk.*

A szerző

A rég után

- *posztromantika* -

Foszladozott és szakadt érzelmem finom szövevénye.
Kinőtte önmagát a korán ért évelő növénye...?
Áttetsző álomszárnyon, illanva távoztam tőled,
mert már nem volt semmi, ami marasztalt volna körülöd.

Szárba szökött a jövő jelenének elmerült múltja,
folytonosság hiányát jótét már hiába ámítja.
Kötöttség kötetlenségét az idő összemossa...
Befújta nyomát a szél, s ma már a valóság tapossa.

Uram! Már mióta, oly régóta rágódom; nem írok.
Valahol – belül – gondolataimban azóta sírok.
Amióta a szépet, a hűt és szeretőt elhagytam,
oly rég, hogy szerencsecsillagommal nem találkozhattam.

Kecskemét, 2009. április 9.

Az illanó pillanat

Megkövülten néztem. Azt, ami fénylett s csillogott,...
és én csak néztem. Egyszerűen elkápráztatott.
Aztán már nem láttam semmit, hiszen elvakított.
S bennem valami átalakult, s egyre ordított...
A fény buborékában álltam, ami megfogott.
Mindez elvarázsolt, s a hatás agyamig hatolt.
S a képzelet magával ragadott,... és mi lett most...?
Még észbe sem kaptam, és ereje lehanyatlott.
Ami megvillant; az áhítat, az eltaszított.

Kecskemét, 2009. április 14.

Csak addig...

Sejtjeim milliárdjainak rezgése,
mint hegyi kristályokba merevült földi
és így ember érzése-érzéke tapint.
Azonosulva testesül. Így válaszol.
A vonzás beteljesülésének hangja.
Zizzen és zúg, majd öleléssel csendesül.
S csak egyesül, játékosan, újultan,
friss, kavargó szerelmi vágyakozásban,
és hevül, gyönyört ébresztő extázisban,...
... de hülten ismét belém mar a fájdalom.

Kecskemét, 2008. április 15.

Óh, az én mandalám...!
A titkok nyelvén álmodom,...
de nem róla, mert már átkozom

Dermedtségben

Álomszerű megtestesülés genezise

Istenem! Mit tegyek?! Elemésztének
a lelki szörny-nyúvek.
Kétszer tettem próbát a szerelemmel,
de csak kint saralt, szennyel.
Titkon eljárt,... mást fogadott. Ott, ahol
karban, csalva álmodott.
Álmodott?... Tátogott, majd terpeszkedett,
sírva önkívületet.
S kígyónyelvet öltött, mi marón lendült,
s kéjvágy telhetetlenült.
Bár búmat ki is ölelhette volna,
ha friss vart nem mart volna.
Rejtené ezer arcát, csalfa mását,...
sunnyin inti áldását.
Istenem! Tisztító lángot gyújtottál.
Ott, hol te csak hazudtál.

Kecskemét, 2008. április 26., szombat, 14-18 h

*Ü.: EPHESSUSBAN ARTEMIS TEMPLOMA IS
LEOMLOTT... I. sz. 262-ben.
Ez maga az örület...!
Hol vagyunk már attól az időtől, amikor
kétséges hírnév miatt életünket áldoztuk...*

A műzsákkal szinkronban

- Lázálom éberem -

Vége erőm is volt, ha még gyengének is hatott,
mert kiüresedve éltem át a pillanatot.
A lőbölt, hazug nyelv már belém édes ízt nem olt,
s mi lappangva forrt, most kicsapodva lassan oldott.
Keresztem cipelem, ha gúnyolt maradt is hitem.
Asszony – álság – valóság szépét már nem érintem.
Égetett, de ma már csak halotti éneket ébreszthet.
Emlékszel, ugye? Azt mondtad, minden csak rajtunk áll.
Állt, csak visszhang érte el a helyzet magaslatát.

Kecskemét, 2008. április 30.

Milyen érdekes..

*Oly sok ember bármit gondol és tesz,
hiszi, hogy azok helyesek.*

*Miért is tűnnek el hát legtöbbször
mindezek s az életek?!*

Bennünk él

- *spontánia* -

Az igazság keresése – bármennyire is banálisan hangzik -, szilárd etika és morál nélkül hiábavaló próbálkozás.

Sokakban e kettős, velük született belső indíttatás ki tudja mióta tartó direkt és indirekt befolyásolás manapság is elsősorban önös érdekek ízeit gerjeszti.

Az évtizedek óta tartó megélhetési bizonytalanság tudati válságba sodorta többségüket, és ez lelkiismeretük zavarához, elsivárosodásához vezetett.

Oly erősek a társadalomban végbemenő rothadási folyamatok, hogy az ezekből akumulálódó feszültségek miatt a fennmaradásért való kiélezett küzdelem minden eszköz bevetését indokolja számukra.

Úgy érzik, mindennapos gondjaikért mások felelősek. Nyomasztó életkörülményeik elfelejtetik velük, hogy az igazságot nem máshol, hanem csakis önmagukban kell keresniük, hiszen az születésüktől fogva bennük él. Annak hitteli gyakorlata viheti pedig csak előre mindannyiuk életét.

A szerző

Kecskemét, 2008. július 8.

A szerelmi árulás benned tudatosodott hatása

- *spontánia* -

Az emberileg felfoghatatlan misztérium mélységéből egyszer csak feltörő, az érzelmeket ismeretlen dimenzióba szippantott, az örület határát érintő lelki-szellemi döbbenet fájdalmas bénultsága.

Minden, ami az emberi méltóságot jelentette egykor számodra, megszűnik egycsapásra.

Ezt az állapotot is egyedül éled át – teljesen megsemmisülten.

Oly magányosan, ahogy a születés, majd a halál mezsgyéjére juttat az örökkönvaló – megmagyarázhatatlan.

2008. szeptember 11.

Karmám fintora mögött

/megütőköző dilemma/

Azt mondták akkor is, majd újra s újra;
legyek türelmes, s ne ábránd, álomra.
Érdekek mily értékek s ellentétek?...
Kit inspirál, s kit lesújtva provokál.
S én, majd vajon elérem valaha még,
amit s akit keresek, kutatok rég?
Óh, édes Istenem! Hitem lelkemben.
Segíts gyermekemen, ...gyógyír szívekben!
Megpróbáltatásunk vezet el hozzád,
s könnyben oldódó – szellemben zsolozsmád.
Az igazi társhoz egyszer vezet út,
mint a teljes gyönyör sem partneron múlt.
A boldogság; katartikus kielégülés,
test-s lélekbiztonság s ellenszegülés...
Adottság s örömteli odaadás.
Nem más, mint hit s szerelmi megújhódás.

Kecskemét, 2008. szeptember 18.

*Üi.: Óh, Jezabel! Fönícia – Türosz hercegnője, ...
és jött Ahab, a zsidók királya,
akit áttérítettek a bálványok imadására.
(- Jezabelt szolgája lökte ki az ablakon – A föníciaiak
alapították Karthágót, és ők voltak
az ókor gengszterei is – kaméleoni természettel.)*

Egy depresszió szívóhatása

Már milyen hosszú ideje várok.
Ülve, majd olvasva teret tárok.
Gondolkodó – toporgó talányok.
Álmodozom, majd görcsben rángok,
napi „gyógyszerfüggő” kábulatok.
Éjjel zsibbadások s ébren váltások,
reggel eltespedő bénultságok.
Irányítanak a napfolyondárok.

2008. szeptember 24.

*Ui.: Aki nem tiszteli az érzelmeidet,
sőt azt hazudja, hogy szeret téged,
az, az emberi jelzőt sem érdemli meg.*

Kapcsolatainkról

spontánia

Társas lényünk révén önkéntelenül keressük a kapcsolati pontokat sajátos kisugárzásainkkal és mások sajátosságos, felénk küldött sejtregzéseikkel.

Az őszinte, tiszta energiahullámok, hullámmyalábok, ha hozzánk hasonló, önmagát nyújtó egyedre lelnek, örömteli, felüdítő és akár hosszabb ideig is tartó kapcsolódást találhatnak egymásban.

A kellemes, önkéntelen vonzódás olykor-olykor kiteljesedő érzelmeket gyűjthetnek bennünk, hiszen sok apró jel vezethet az egymás iránti alaposabb megismeréshez. Önmagunkat nyújtva csodás érzések ébredhetnek bennünk, szellemi örömeztet is keltve.

Ilyenkor úgy gondoljuk, igaz barátira vagy szerelemre találtunk. Igen, a megkapó és kölcsönös szimpátiát keltő kisugárzások idevezethetnek önkéntelenségünkben.

Belső értékeinktől és külső megjelenésüktől függően némelykor akár képzeletet is felülmúló élménysor élvezetében részesülhetünk, melyek ideális esetben kisebb-nagyobb hullámmzásokkal életünk végéig is tarthatnak.

Általában azonban rá kell jönnünk, hogy az élet sok buktatót tartogat számunkra.

S ha nem vagyunk alaposan felkészülve a jelentkező gondok kezelésére, a váratlan fordulatok rendezésére, kellemetlenkedő érzéseink is elmérgesedhetnek.

Ilyen esetekben segítségre lehet szükségünk. Ezekben a helyzetekben mutatkozik meg igazán a szeretet gyógyító ereje, mert az maga az egymás iránti elkötelezettség.

Természetünkből eredően némelykor testi-lelki gyengeség vehet rajtunk erőt, melyek hitbeli kibillenésekkel is együtt járhatnak; mert a lét állandó mozgásban és nem mindig pozitív változásban van.

Bajban ismerjük meg egymást. A barátot, a társat. Ekkor derül ki, hogy önzetlen, kitartó és szeretetteljes embertársra találtunk-e vagy a kapcsolati szálak csak tiszavirág-életűek, netán érdekből származó viszonyok voltak.

Az ember, ha kudarcot él át, elsősorban önmagában kell, hogy keresse annak okát. Ilyenkor újra áttekintheti élményanyagát, tudatát, sőt olykor alá kell merülnie tudatalattijába is ahhoz, hogy megtalálja az előrelépést, a szeretetteljes hithű önmagát.

Van úgy, hogy többször kezdjük újra életünk, de ha kell, ezt muszáj tennünk!

Aki nem akar kölcsönös tiszteletben és szeretetben együttműködni, azt kedvesen engedjük útjára.

Aki azonban az emberi önzetlenség és szeretet megtestesítője, kísérője, azt magától értetődően örökre szívünkbe zárjuk, sőt segítjük életútján.

Egyben továbbra is küzdünk a képmutató, pozitív gondolkodásról csak papoló, immorális eszközöket alkalmazó, etikátlan egyedekkel szemben, mert ők a társadalom valódi személyiségrombolói. Ezek a lények nem társai, hanem fel- és kihasználói az emberiségnek.

A tisztaság fénye által azonban meg kell, hogy mutakozzanak és lelepleződjenek, de még bízva abban, hogy segítségükkel átalakulhassanak vagy örökre kilökődjenek közülünk.

Kecskemét, 2008. szeptember 11.

Ne feledd!

Akár egy pillanat is elég ahhoz,
hogy megérintsd s átérezd a lényezet;
életedet már meghatározó
majd az azon is túl nyúló végtelent

A szerző

Kísér a múlt

/elki én-kísértek/

Hiába volt hát a test gyönyörűsége,
ha szerelmeddel már többé nem fűtöd azt.
Egyoldalúvá váló szerető kénye?...
Mindig vágyban tördel a múlt a malaszt.
S mire születtem jövőnk jelével egykor...?
Ma, immorális mocska, undora hánytat,
s öklendtet még a megfertőzött álmokor:
Hányszor halok bele még a szerelembe?
Tán mégis szeretet, kit akartam akkor?
Tudom, nincs, mi jelezne az értelembe...
Nem követ időtérbe. Feszült benn a húr,
mert belém égett, énembe, örökömbe.
S ellenérve nem kínált semmit. Tör és túr.
Az az első kísér majd a végtelenbe?

Üi.: 40 év távlatából

Kecskemét, 2008. szeptember 29.

Tisztuló távlat

- emlékfolyosó -

Kecskemét, Zsinór u. 101.

Azt várták az ősök többen, hogy majd ledöbben
a világ, amiért és amire születtem.
Istent könyörögték jöttömért körülöttem.
S hálát adtak néki s minden napszakban imát,
hónapokon át, s ünnepelték nyolcadikát.
Július havában öröm s gyűlölet kísért,
s megadott az Úr mindent, s engem az mind ért,
de az átok is, amit a családom úgy félt.
S ellene egyetlen vért, a tiszta szívben élt,
ami szellemmel párosult, és egyre tágult.
Ezért az igaz s Hős Anyámra emlékezem,
aki annyi imával szólt hittel érettem.
Vérvonalán családnak, az utolsó sarját,
a legkülönbet s a bosszúállók átkát –
hordta, s az Úr a tudója miért születtem
s kiben mit idéz halálom, bárkit szerettem.
Természetem, jellemem keveseket vonzott,
és sok-sok helyzet is olykor karikírozott.
S a „dianetika-dinamika” nem segít,
valószínű, hogy a világ hamar elveszít.
Bár sokat szenvedtem az emberi álságtól,
fejlődő tudásom óvott a butaságtól.

- ZAJLÓ HANGZATOK -

Most haladok a szellemi tisztulás felé,
s a miszticizmus sem hajt már törések elé,
hiszen most mind a négy dinamika motivál.
Döntésem az aberráltságtól így messze áll.
S a Clear állapotát pozitívan élem,
és a kapcsolatok árnyhatásait kivédem.
Rejtett képességeim erejét használom,
s bízom benne, hogy uticélom megtalálom.

Kecskemét, 2008. október 5.

- TERCSI MIHÁLY -

Egy délelőtti lelki mélységei

- ideámhoz -
posztromantika

A rádióban lány zenei hangok sírják hangulatom,
változatait emlékek kavalkádjában lapozgatom.
Majd könnyek védelmében bújjik meg fátyolos tekintetem,
s hosszan, újra s újra kibuggyanó sós ízét ízlelgetem.

Az ember e természetes közegében találok így rád,
s fáradt szívemben ösztönösen még mindig simulnék hozzád.
De villámként hasítanak belém az egykor átélt tények,
mint sötétséghez szokott szemeket vakító, éles fények.

Az egyedüliség kitörő érzése most bensőm társa,
meggyötört, de csituló idegeimnek kényszerű mása.
A kísérő múlt illata lényeddé érzülten leng körül.
Simogat, álomba ringat, és énem újjá váltan örül.

2008. október 17.

*Üi.: Bekövetkezett a hellenisztikus katarzis, a lélek tisztulása.
Úgy hisszük olykor, hogy már nincs remény, pedig az élet
maga az. Bár a butaság valóban kipusztíthatatlan.*

A szerző

Akkor

A visszatérő emlékekből...

Ahogy múlnak lassan a napok, az időtér síkja, mint lapok peregnek, s emlékeim gyötrő képei megelevenednek. Akit ölelhetnék, kioltotta belőlem a holnapot. Azt suttogta; én vagyok a legcsodálatosabb,... hát lódított. Tizennégy hónapot. S mit jelentett a boldogság? Csak egy napot. Annyi volt a gondtalanság, míg elhitette, hogy csak én vagyok. Aztán drogként elbódított, s mámora függőséget fokozott. Óh Uram! Micsoda kint okoztak az elvonási tünetek! S ő, nevette, hogy nem tudom álomra hajtani a fejemet. Hiúságba burkolózva, hazugsággal fröcskölte lényemet. Emészt a láz, hűsítő kék s hit, ami rég-ízékével vájna, s akkor gyógyító érzékiségek barázdáiban találna.

Kecskemét, 2008. november 16.

Ui.: ... micsoda chance?

*A sunyi alamuszóság kimerevített
arckifejezésével a kétszínűség
mosolygó álnokságával operált, ... és
így csak a hozzá hasonlókat volt
képes elviselni.*

Ábrándozva

Ahogy kinézek tárt ablakaimon,
oda-vissza ingázva szobáimon,
a napfény kíváncsiskodva velem tart.
Hangulatomba bukva, simulva varrt
s tárt szelleme megannyi gondolatot,
veled érkező meleg áramlatot.
Hordozom benn, a délelőtti fényben,
mit mobilod továbbított a térben;
hangod melegében, érző hullámon.
Kiteljessedve, terjedve, cikázón.
Mindaddig míg hitembe burkolózva
tágítod életterem, ábrándozva.
S most, agy-orgonám sípjai Bach-művek
hangzatai, s a memória-könyvek,
zengnek és peregnek szabadon feléd.
S Heine s Goethe bennem szór eléd
kadenciákat, és érzésvilágok
pendülnek és ölelnek. Sejtvirágok...
Ringó csípők, csintalan szemek s combok.
Mágneshullámaikban, mint hús lombok,
árnyalnak s fényziporkát terítenek,
s e friss órán pezsdítve üdítenek.

Kecskemét, 2008. december 2. 8.32-9.30

Csakis reménységgel

- Karácsony közelben hová tud sülyyedni egy nemzet? -

Furcsa, fájdalmas vákuumtér szorít,
mi hangulatot sekélyesít.
Érzelveim hatásaitól
szabadulnék, mint gyakran álmaidtól.
Az átélt élményemet az agy-terel
vérvnyomás most torokba présel,
s légszomja kíméletlenül érvel.
Válasz kutat, s levegőt igényel.
Azért tán, mert hite annyinak csélcsap,
s némely alkalom is csak látszat,...
a morál olykor kihasználás.
Ez hát az intelligens alkalmazás?
Jövőm – ha van -, mégis bizalom,
hiszen természettel szimbiózisom.
Így hangulatom egyszer majd csak lazul,
s az Úr küldötte bennem társul.
S oldódik, s derűs lesz életem,
s kisugárzással nemzetem segítem.

2008. december 23.

Rólunk pár gondolat

- *spontánia* -

A római birodalom, Európa keleti részén tartósan a Dunáig húzódott. Attilával kötött szerződés értelmében a hunok, a nagy folyótól keletre, a gepidáktól védték a nyugati térséget.

Történelmi blöff volt csupán a két nagyhatalomról szóló háborúság, a catalaumi csata.

A magyarok ekkor a Volga – Káma folyók között élhettek – egyesek szerint. Sőt, tán attól keletre is lehetett táborhelyük.

Az bizonyos, hogy sok ezer éve már, hogy a kínaiak évkönyveiben olvashatnak őseinkről, a hunokkal való törzsi szövetségben történő részvételükről.

A feljegyzésekben szólnak eleink nyelvezetéről, írásáról, melyeket a világon a legtökéletesebbnek tartottak és tartanak ma is.

A magyarok és a hunok rendkívüli adottságairól tudnak minden számottevő tudományos körökben. Meghatározó jellemzőinkhez tartozik „B”- típusú vércsoportunk is, mely jellemez engem is.

Figyelemmel a későbbi, Honfoglalásunkat követő időszak még támadó, majd egyre védekező-védelmező harcaira,- ezekből már a Nyugat húzott főként hasznot.

Több évszázaddal később, amikor nemzetünk az osztrákokkal való kényszerű s alárendelt monarchiai kapcsolatában az I. világháború törvényszerű vesztesékként kiárusítottá vált, senki nem állt mellé, sőt szövetkeztek ellene.

A magyarság egykori nagyságának szemlélői – ellenzői a „Nyugat”segítségével „megadhatták” a kegyelemdőfést...

„Átkozott franciák, álnok angolszászok, az Isten verje meg őket!” A németek helyett minket büntettek. Tőlük még legyőzötként is félték.

Az ANTANT felhatalmazásával 1919. év elején a csehek, a szlovákok és a románok, a szerbekkel egyetemben támadták az amúgy is meggyengült Magyarországot.

A szegénységet megfertőzött, szovjet bolsevizmus által kirobbant ún. Őszirózsás forradalom és a Tanácsköztársaság után a gróf Károlyi Mihály nevével „fémjelzett” vörös kormány miatt elvesztettük 1919. év nyarán az utódtárgyalások lehetőségét is. Arra meghívást már nem kaptunk.

Közben a körülöttünk élő nemzetek legszívesebben felfalták volna országunkat. Ebben legfőbb szerepet Románia vállalt és kapott. Elsősorban franciaországi kapcsolatain révén. Erdéllyel együtt szinte fél országunkat megkaparintotta, természetesen –

jellemzően – be nem tartva ígéretét arra vonatkozóan, melyben kisebb területtel is megelégedett volna, ill. számon kívül hagyva a többi rabló nemzettel együtt a Wilson-i elveket.

Példátlanul aljas bosszút álltak a sok szempontból meggyengült egykori hős nemzetünkön. Azokat a területeket is elvették, ahol tiszta magyarok éltek. Történelmünk jövőjétől fosztottak meg a szlávok, románok és a franciák...! Mindez Kun Béla jóváhagyásával, majd később Horthy Miklós aláírásával!...?

A korábbi, dicső évszázadok örökségét a magyar vezetőréteg – a XIX. sz-i zűrzavaros, antagonisztikus belső ellentétek után dicstelenül, bután elkótyavetyélte.

S most, a Versailles-i békediktátum után kilencven évvel, és az 1947. évi párizsi szerződés után sem tettünk megfelelő lépéseket területeink és lakosaink-véreink visszaszerzése iránt, és népünk ellen ható politika, az ellenünk kierőszakoltak összessége nem szabad, hogy elfelejtesse mindazt, amit ellenünk tettek. Fel kell végre ébrednünk, és időben megmutatnunk egyetemes igazságtételünket.

Példát vehetnénk eleinktől, akik nem engedték volna elvenni területeink 74.4%-t és lakosaink min. 33%-t elszakítani!

Huszonöt évvel később, ismét a németek oldalán, a II. Világháború veszteseként Sztálinnak vetettek oda bennünket koncként, és így a bolsevizmus egyre szaporodó magyar kiszolgálói hosszú évtizedeken keresztül minden eszközzel oltották a magyarság öntudatának – identitásának tüzét.

- Emlékezzünk Churchill és Sztálin 1944 őszen történt egyezségére, és a szerbek 40.000 magyar legyilkolására.

Negyvenöt év után, a gorbacsovi glasznoszty és peresztrojka sok nemzetnek segített önállósodásuk elérésében, így nekünk is.

Végre elindulhattunk volna a felemelkedés útján. Ezt azonban megakadályozták az MSZMP tagtársai és székértolói beidegzettségeikkel és a korábban államosított vagyon nagy részének maguk javára történő „átmentésével”.

A „rendszerváltoztatás” megindítását követően – húsz év után – a hazug – és becstelen utódpártok képviselői még nagyobb bajba rántották félrevezetett nemzetünket. Mély erkölcsi – és anyagi válságba taszították országunkat, és hiányosan hagyott alkotmányunk révén, még a nagyrészt feleszmélt polgáraink akarata ellenére sem voltak hajlandók új választások kiírására. Ezzel a lépésükkel még inkább megnövelve az ország adósságállományát, hogy majd az új kormány a gazdaság fellendítése érdekében újabb kölcsönöket legyen kénytelen felvenni.

Így a kiszipolyozott ország munkaadói és munkavállalói a nyugdíjasokkal egyetemben még hosszabb ideig szenvedjék el az MSZP, az SZDSZ és az MDF összefogásának „eredményét”. Egyben arra is spekulálva, hogy a kényszerű, nehéz időszak alatt a könnyen félrevezethető „baloldali magot” majd ismét a maguk oldalára édesgethessék.

Az elmúlt évtizedek alatt pedig már hányszor hallhatták sokan, hogy mindenki azt kapja, amit megérdemel...!

Sajnos még mindig sok az agymosott, manipulálható ember, akikre a nemzet megnyomorítói még továbbra is számítanak.

Elgondolkozhatna pedig sok ember azon, hogy hét évvel ezelőtt, amikor az ország még Közép-Európa gazdasági vezetőereje volt, hogyan vált a poszt-huncutok álságos kormányzása alatt messze az utolsóvá?!

A gazdag és tapasztalt Nyugatot hogyan használták fel a posztkommunisták a nemzet szisztematikus kirablásában...?!

Így jár az a nép, aki nem ítéli el fiai gyilkosait...

A szerző

Kecskemét, 2009. június 4.

A színlelő

Örök idők óta már

- T.M.-hoz -

Nem számított néki hely- és időhiány..
Jött és ment bármikor, így aztán mindenkor,
kénye-kedve; napszakban megannyi zsvivány.
Legyen reggel vagy este, akár délután,
ki kedvére tett, kielégült ezután.
Kényes hangulatot így ne fricskázz, vigyázz!
Igazat gazzá vált a könnyű vérű láz.
Így sűrű testnedvét, élvezeg hevét,...
csak kéj csendesíti undok, hazug szavát.
Undorodom tőle, gyomrom nyom, émelyeg,
mert elméje, szíve egyaránt tévelyeg.
Átkom már ő, mert üdvöm soha nem lehet.
Bármit is tesz, engem már csak Isten szeret.
Elárult. Nem más, csak látszat; élő halott.
Hiába már, csak magába roskadhatott...

Kecskemét, 2009. július 29.

Utószó

Soha ne feledjük!

Minden fájdalomnak, szenvedésnek alapja a butaság, az erénytelenség és a rosszindulat, melyek az emberiséget mindenkor jellemzik.

Emlékezzünk!

A politikai- és a gyakorlati háború, egyfajta megmérettetés, és ki-ki meggyőződésétől hajtva tehet elveiért, de mindenképp az emberre válás legszörnyűbb és így lelkiileg a legmélyebbre ható próbatétele.

Minden nemzedék valamilyen formában megvalósuló sajnálatos, de ismétlődő sajátossága ez, mely az emberiség részleges, de akár a teljes pusztulásához is vezethet.

S van harmadik változat is, amikor egy nemzetet évtizedek – évszázadok óta – minden időszakban – lelkiismeretlen országvezetés aljasul szegénységben és tudatlanságban tart, és így az meghasonlott, megosztott állapotában lassú önemésztésen, önpusztításon esik át. Kik a felelősök ezért?!...

Mátyás király idején annyian voltunk, mint Anglia; ötmillióan – 1480-ban!

- ZAJLÓ HANGZATOK -

Manapság –még borzalmasan megcsonkítottan is–,
több az idegen, betelepült, mint az eredeti magyar!
Ezek, ill. „uraink” elnyomottjai vagyunk.
„Urak, urak, ti éhes ebek, reszkesetek!”

Fel kellene már végre éleszteniünk magyarságunk
érzését és szellemét!
Ne csak papoljunk! Ellenben kipusztítanak.
Nekünk olyat kell tudnunk, amit senki más nem tud!

Kecskemét 2009. október 15.

*Ui: Fennmaradásunkat – ellenségeink gyűrűjében –
csakis tudományos stratégiával alapozhatjuk meg.
Ezért sürgősen tennünk kell! Ellenkező esetben
felőrldünk.
Spontán! ... ha nem lesz összetartás.*

A szerző

- TERCSE MIHÁLY -

Illúzió utáni kiüresedés

- átirat -

Rezzent s borzol az est, érintő rejtélye
az éjnek, és tágul az izgalom kéje.
S a fény sötétbe feketelyukként szív.
Érzéket old szerelmébe a hajnalpír, s hív,
és enged a feszültség puhán ölébe,
mint az ősz-szeretet véd és zár méhébe.
S a szülő reggelbe zavarodott képsor;
riad a mindennapos élettani kór.
Kordul s vág éles emléke, mint éhes sarc,
mint ideget tépő, körömmel kapart karc.
Ég, mint sebre szórt bors. Olykor ilyen a sors.

Kecskemét, 2010. február 22.

Az életben

A gátlástalanság erőszakosság
érvényesül általában. A lényeg az,
hogy ki tudja e mozgató erőt minél
elfogadhatóbban palástolni.

A szerző

Mire lehet még remény?

Mindenkor az Úr terelő jegye volt a szemem előtt,
mégis a pillanat varázsa szegélyezte az utam.
Így megtörtént hát, hogy megleptem magam és a szemlélőt.
Tükröződött a döbbenet azon, amit nem akartam.
Szégyelltem, hogy jeltől eltérően én is csak ember vagyok.
Talán még van időm arra, hogy megtisztítsam magam,...
mert nemcsak szépség s tehetség lehet átok, de hitványok
azok, akik megtagadják a bennük élő igazam.

Kecskemét, 2010. október 11.

Epilógus

- Bepillantás az utóbbi évekbe -

Visszatekintve életem évtizedeire, összegezve a tapasztalatokat, meg kell állapítanom, hogy sok vízváltató tette azokat édeskesernyéssé.

Már indíttatásom körülményei is mily érzelmeket korbácsolhattak, hiszen vendéglős nagyapám által kitagadott jóképű apám azért vette el a gyönyörű Hős Etelkát, mert feltehetően én velem volt várandós.

A ritka kulcsínnel és különleges belbeccsel megáldott pár szinte csodát váró életképletében jelenhettem meg, és fantasztikus adottságaimmal úgy tűnt nagy jövő elé nézek.

A szüleimen keresztül az Úrból transzcendensen kapott jegyeim által az emberekbe és dolgaikba már gyermekkoromtól betekintést nyerhettem.

Fejlődésemről később az ORFI - pszichológusa által feltérképezett intelligenciám eredménye tanúskodik, melyet 1978. évtől rögzítettek az intézetben.

Érzelmi világom, azon belül is igazságérzetem manifesztációi, megnyilvánulásai többször új és más élettérbe való jutásomat indukálták.

Érzékenységemnek és sajátos kisugárzásomnak köszönhetően sokrétű tapasztalatokat szereztem.

Boldog életben azonban nem részesülhettem. Sőt, karakterem, habitusom, ill. maximalista és idealista egyéniségem direkt módon sok emberi összeütközést váltottak ki.

Minden rosszindulatú hírrel ellentétben én haragot nem szítottam és senki ellen tudatosan nem véttem.

Legfőbb elveimmel; becsület és lovagiasság eszményével olykor ütköztettek egyesek - mérhetetlen álságosságukkal.

A legutóbbi afféromat – végletekig feszítve betekintést nyerhettem az igazságszolgáltatás útvesztőibe. Addig hittem, de akkor csalódnom kellett annak minden területére érvényes összefonódásaiban.

Önmagamra és az áruló, dr. Szentkirályi László ügyvédemre történő háttérhatások, a volt szeretőm és barátja, dr. Tóth I. István bűnszövetségben elkövetett felbujtás és hatalommal való visszaélés, rágalmozás praktikáinak évekig tartó átélésével.

Nem vagyok büszke a mai kort jellemző nemzetmaradványunkra, már csak azért sem, mivel 2004. év decemberében a MSZP, a SZDSZ és a MDF vezényletével a politika képviselői és holdudvara megtagadta a Kárpát-medence karéjához tartozó

magyarságot. Azóta, az elrabolt, a tiszta magyarok lakta területeiken is felgyorsult a szlávok, a románok által ránk ható pusztító erő...

A belső területeinken pedig a több mint száz éve „meghonosodott” és folyamatosan erősödő, de még a mai napig is tömegesen fellelhető bolsevista erők sorvasztják továbbra is nemzetünk hagyománytiszteleit.

Sajnálatosan csalódnom kellett dr. Orbán Viktor miniszterelnökben is, mivel gondolataimat üzenetként összefogó hetedik kötetemet úgy fogadta, mint-ha el sem küldtem volna.

Vajon mint gondolhattak rólam munkatársai miután csomagomat elsüllyesztették...?

Ez a fogadtatás – az irodalmi hierarchiával kapcsolatos véleményem utóhatásának csökevénye.

Amit azonban az aljas és álnok Vassné Mészáros Katalin és Tollas Margit hivatalosan és magánemberként is tett ellenem, az minden képzeletet felülmúl.

A Kecskeméti Katona József Könyvtárnak ezért többé műveimből nem küldhetek. Annak ellenére sem, hogy Romháb Mária főtanácsos véleménye szerint köteteim nagy becsben vannak tartva.

Kecskemét, 2010. október 11.

A szerző

- ZAJLÓ HANGZATOK -

TARTALOMJEGYZÉK

- Előszó	6-7.
- Szenvedély	8.
- Jövőtudatom	9.
- Csillagok porából	10.
- Mióta már?!	11.
- Arctalanul	12.
- Énemből kilépve	13.
- Megérintetten - életfámhoz -	14.
- Ti, mind képmutatók!	15.
- Életzabálóktól kísérve	16.
- Hátterek előképei	17.
- Örökké még!	18.
- Szellőm	19.
- Érted terjedve	20-21.
- Élettől táplálva	22.
- Kiűzve	23.
- Önemésztésben	23.
- Érintéssel	24.
- Úgy szeretném	25.
- Áramában	26.
- Az idő áramlatában	27.
- Ideámba zárva	28.
- Lidércnyomás	29.
- Megragadó pillanat	30.
- A hazug harácsolók	31.
- Valentin napra	32.
- Faként	32.

- TERCSI MIHÁLY -

- Szeretet-vesztettek	33.
- Fagypontom	33.
- A nagygyűlések után	34-35.
- Kozmikus hurkaimmal	36.
- Kórkép	37.
- A magányos bohóc	38.
- Tartásom elemei	39.
- Szabadon	39.
- Emlékezve	40.
- Fényre derült	40.
- Dimenziókban	41.
- Ne feledd!	41.
- Felismerés	42.
- Mióta?	43.
- Rajtunk áll!	44-45.
- Szeretettel	46.
- Vonzáson túl	47.
- Kölcsönhatásban	48.
- Az álom	48.
- Egykori remény	49.
- Szélüzenet	50.
- Önvallomás	51.
- Úgy szeretném	52.
- Az oly nagyon várt áttörés elmaradt	53-55.
- Addig is...	55.
- Erősödjön bennünk	56.
- Már mióta hív..	57.
- Holtidő	58.
- Adottsággal	58.

- ZAJLÓ HANGZATOK -

- Reményként	59.
- Érelődve	60.
- Egy hétköznapi ünnepi pillanata	61.
- Néha elég egy gesztus	61.
- Elemem	62.
- Önvallomás	63.
- Az isteni szikrából	64.
- Csiszolódva	65.
- A magyar irodalomtársadalom képsíkrendszeréről	66-69.
- A régi új ízeiben	70.
- Az önmagát kirekesztett korszakok	71.
- Boldogság	72.
- Akkor...	73.
- Egy estén	74.
- Bensőséges pillanat	74.
- A mindent beöltő – kitörő	75.
- Felszabadultan	76.
- A szó hatalma	77.
- Húsvétra	78.
- A rég után	79.
- Az illanó pillanat	80.
- Csak addig...	81.
- Dermétségben	82.
- A múzsákkal szinkronban	83.
- Bennünk él	84.
- A szerelmi árulás benned tudatosodott hatása	85.
- Karmám fintora mögött	86.
- Egy depresszió szívóhatása	87.
- Kapcsolatainkról	88-90.

- TERCSI MIHÁLY -

- Ne feledd!	90.
- Kísér a múlt	91.
- Tisztuló távlat	92-93.
- Egy délelőtti lelki mélységei	94.
- Akkor	95.
- Ábrándozva	96.
- Csakis reménységgel	97.
- Rólunk pár gondolat	98-102.
- A színlelő	103.
- Utószó	104-105.
- Illúzió utáni kiüresedés	106.
- Az életben	106.
- Mire lehet még remény?	107.
- Epilógus	108-110.

